

— Бръмбаръ тѣ отговорилъ: „на драго срѣдце бихъ дошълъ, дѣчица, нѣ нѣмамъ врѣме: трѣбова да си трѣса храна.“

Послѣ дѣцата рекли на една рошава пчела: „пойграй съ насъ, пчелице!

— Пчела та рекла: „нѣмамъ врѣме да играа съ васъ; отивамъ да бера мѣдъ.“

Дѣца та попитали една мравка: „а ти, мравчице, не штеши ли да си поиграемъ.“ Мравката не штѣла нито да ги чуе: влѣче си сламчица три пъти по-голѣма отъ нея и бърза да си сгради искусна къштица.

4. Дѣца та съгледали една невѣстулка, и поканили и нея да си поиграе съ тѣхъ; нѣ невѣстулка та отговорила, че си има работа, и се мръднала въ дупката си. Гърловица та рекла, че си прави гнѣздо. Така и чърѣша та нѣмала врѣме да се мае съ дѣцата, защото се радовала на хубавото врѣме, та бързала да си пригответи сладки чърѣши.

5. На дѣцата та домъчнѣло, че всакои си ималъ работа, и никои не штѣлъ да си поиграе съ тѣхъ. Тии отишли на рѣката, която текла покрай градина та.

Дѣца та ѝ рекли: „ти понѣ, рѣко, трѣбова да нѣмашъ работа, хайдѣ да си поиграемъ!“

— Рѣката избучала сърдито: „Азъ ли нѣмамъ работа? Ахъ, лѣниви дѣца! Не видите ли, че се мѣча и денъ и ноштѣ, и немога да си почина. Да ли човѣци и животни не поа? Да ли градини и ливади не вада? Кой другъ пере дрѣхи като мене, кой кара водѣници и тепавици? Охъ, азъ имамъ толкова много работа штото ми се завива свѣтъ тѣ!“ казала така рѣката и си тръгнала пакъ по дребно камене.

6. На дѣцата та домъчнѣло отъ това оште повече, та си рекли: по-добрѣ бѣше да идѣхми първень на училиште то, та че на връштание да наминѣхми и въ градина та. Нѣ на часъ тѣ момичето съзрѣло на едно клонче едно славийче, която пѣло много сладко.

Момичето извикало на славийчето: „Ей, весело пѣсно-пойче! ти, вече както се види, нѣмашъ никаква работа: поиграй съ насъ!“

Славийчето искуроликало сърдито: „Така, а! Азъ ли нѣмамъ работа? Не хода ли въсь денъ да лова мушици, да исхрана пиленцата та си. Азъ съмъ до толкова уморено, штото не мога